

Сцена.

Зимния день отдавна наднича прѣзъ двойнитѣ стѣкла на прозорцитѣ, въ широката стая, гдѣ по срѣдѣ бумти чугунена печка съ каменни въглѣща. Въ кѣта на триножникъ стои картината „Слѣпецъ“, почти свѣршена; а въ срѣщния кѣтъ, закачени една възъ друга висятъ: Стената на плачоветѣ“, и „Плѣнниците на Вавилонъ“, по които е правено опитъ да се заличатъ чернитѣ пѣтна, намацани отъ Борова по-рано.

На едина прозорецъ е счулено едно отъ вжтрѣшнитѣ стѣкла и тамъ като въ долапче сж наредени разни стѣкленца съ лѣкарства.

Завѣситѣ на прозорцитѣ сж вдигнати високо и вжтрѣ, сѣкашъ, се промѣква дълбокото мълчание на зимния день, надвиснало съ тежкитѣ облаци на потъмнѣлото небе.

Всичко изъ стаята е поставено тъй, че личи небрежната ржка на кѣщовницата.

Староврѣмския часовникъ, погълнатъ въ себе си, като че унесенъ въ спомени, едва мѣсти дълго махало и додава своето такъ-тикъ, такъ-тикъ; и слѣдъ всѣко обаждане се спира, гачели да дочуе задавеното гракане на черни врани, що на облакъ пролѣтѣватъ на често прѣдъ прозорцитѣ, и като сѣнка, изъ бавно сипящия се цвѣтистъ снѣгъ, чезнатъ въ здрача на снѣжния день.
